

La lluna en un cove

Estimats diocesans,

Us faig una petita confessió —confessable—: a l'estiu m'agrada veure la lluna. La seva claror no és pas seva, sinó reflex de l'astre gegant, el germà sol. Els pares antics deien que l'Església tenia moltes similituds amb la lluna, perquè ella també reflecteix la llum d'Aquell que és la llum del món, Jesucrist. La imatge simbòlica és molt bona. Us convido que us fixeu en la lluna: és la mateixa que Jesús va veure amb els seus propis ulls. Doncs, vet aquí que la saviesa popular empra una dita que avui voldria fer-me ben meva: «la lluna en un cove». Es diu, amb aquesta expressió, dels fets que són impossibles, inversemblants, irrealitzables. Això té molt a veure amb la magnitud de la missió. Hi ha situacions que ens depassen, ens desborden, ens descol·loquen. Malgrat tot, voldríem atrapar «la lluna en un cove».

Una de les realitats més vinculants de la missió és, sens dubte, forjar camins d'amistat. L'amistat és quelcom que es viu. No calen gaires justificacions. Ens referim a un amor incondicional. I la manera més bella és estimar sense posseir. Això té molt a veure amb la nostra dita. No totes les amistats són vertaderes, però això són figures d'un altre paner. Les motivacions de la bona amistat són les que volem treure a la llum, perquè en elles es construeixen els vincles possibles per créixer en l'Amor i, per tant, en la comunió amb Déu i amb els germans. Hi ha amistats que es mouen i es construeixen només per un interès compartit; hi ha amistats que sorgeixen pel simple fet de compartir algun tipus de plaer; i, finalment, hi ha amistats que es recolzen en la pràctica de la virtut, és a dir, estimar sense esperar. Aquesta darrera motivació és la que voldria recuperar, la que hauríem de voler recuperar.

L'amistat virtuosa, que no és mai perfecta, també té elements d'utilitat i de plaer. Una relació amistosa es va coent a foc lent. Sempre ho he pensat d'aquesta manera, i és que els homes i les dones d'avui i de sempre no hem sigut, ni som, gaire virtuosos. Amb tot, segueixo somiant —com des del primer dia— que la nostra missió a Lleida sigui capaç de generar llaços profunds d'amistat evangèlica. Aquest desig té tres pilars innegociables. En primer lloc, cal conèixer i viure la Paraula de Jesús; tot seguit, és important entrar en el propi món interior; i, finalment, deixar-se portar per l'Esperit Sant. Evangeli, interioritat i Esperit Sant són els referents que ens permetran descobrir eclesialment la bona amistat. Aquests tres pilars ens sostenen i ens lliguen eclesialment. Donem gràcies a Déu pels amics que ens han apropat més al somni de la veritable comunió. No som éssers cridats a la soledat. No estem sols. Repeteixo: no estem sols. Tots som cridats a esdevenir éssers per als altres. Que la nostra manera de viure sigui expressió de la bona tasca d'escampar la llavor de l'evangeli, per tal que siguin els qui venen darrere nostre els qui recullin el goig del bon fruit de l'amistat, que és sempre bona companya de camí. És també el que el papa Lleó ha volgut escampar amb les seves paraules i els seus gestos: llavors d'amistat entre els qui ens reconeixem com a diferents. Molt diferents. Sort de la diferència: només així podrem fer realitat el verb «estimar». Si tots fóssim més o menys iguals, estimar-nos seria quedar tancats en el nostre petit cercle. Aquest accent universal de l'Amor, que es tenyeix de l'experiència de l'amistat, és quelcom motivador i, a la vegada, difícil, com si volguéssim atrapar un impossible, és a dir, «la lluna en un cove».

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

Pedir la luna

Queridos diocesanos,

Os hago una pequeña confesión —confesable—: en verano me gusta contemplar la luna. Su claridad no es suya, sino reflejo del astro gigante, el hermano sol. Los padres antiguos decían que la Iglesia tenía muchas similitudes con la luna, porque ella también refleja la luz de Aquel que es la luz del mundo, Jesucristo. La imagen simbólica es muy buena. Os invito a que os fijéis en la luna: es la misma que Jesús vio con sus propios ojos. Pues bien, la sabiduría popular utiliza un dicho que hoy quisiera hacer muy mío: «pedir la luna». Se dice, con esta expresión, de los hechos que son imposibles, inverosímiles, irrealizables. Esto tiene mucho que ver con la magnitud de la misión. Hay situaciones que nos superan, nos desbordan, nos descolocan. A pesar de todo, queríamos pedir y conseguir la luna.

Una de las realidades más vinculantes de la misión es, sin duda, forjar caminos de amistad. La amistad es algo que se vive. No hacen falta demasiadas justificaciones. Nos referimos a un amor incondicional. Y la manera más bella es amar sin poseer. Esto tiene mucho que ver con nuestro dicho. No todas las amistades son verdaderas, pero eso es harina de otro costal. Las motivaciones de la buena amistad son las que queremos sacar a la luz, porque en ellas se construyen los vínculos posibles para crecer en el Amor y, por tanto, en la comunión con Dios y con los hermanos. Hay amistades que se mueven y se construyen solo por un interés compartido; hay amistades que surgen por el simple hecho de compartir algún tipo de placer; y, finalmente, hay amistades que se apoyan en la práctica de la virtud, es decir, amar sin esperar. Esta última motivación es la que quisiera recuperar, la que deberíamos querer recuperar.

La amistad virtuosa, que no es nunca perfecta, también tiene elementos de utilidad y de placer. Una relación amistosa se va cocinando a fuego lento. Siempre lo he pensado de esta manera, y es que los hombres y las mujeres de hoy y de siempre no hemos sido, ni somos, muy virtuosos. Con todo, sigo soñando —como desde el primer día— que nuestra misión en Lleida sea capaz de generar lazos profundos de amistad evangélica. Este deseo tiene tres pilares innegociables. En primer lugar, hay que conocer y vivir la Palabra de Jesús; a continuación, es importante entrar en el propio mundo interior; y, finalmente, dejarse llevar por el Espíritu Santo. Evangelio, interioridad y Espíritu Santo son los referentes que nos permitirán descubrir eclesialmente la buena amistad. Estos tres pilares nos sostienen y nos unen eclesialmente.

Demos gracias a Dios por los amigos que nos han acercado más al sueño de la verdadera comunión. No somos seres llamados a la soledad. No estamos solos. Repito: no estamos solos. Todos estamos llamados a convertirnos en seres para los demás. Que nuestra manera de vivir sea expresión de la buena tarea de esparcir la semilla del evangelio, para que sean quienes vienen detrás de nosotros quienes recojan el gozo del buen fruto de la amistad, que es siempre buena compañera de camino. Es también lo que el papa León ha querido esparcir con sus palabras y sus gestos: semillas de amistad entre quienes nos reconocemos como diferentes. Muy diferentes. Suerte de la diferencia: solo así podremos hacer realidad el verbo «amar». Si todos fuéramos más o menos iguales, amarnos sería quedar encerrados en nuestro pequeño círculo. Este acento universal del Amor, que se tiñe de la experiencia de la amistad, es algo motivador y, a la vez, difícil, como si quisiéramos atrapar un imposible, es decir, «pedir la luna».

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero

Obispo de Lleida